

LUMINA SPERANȚEI

— ZIAR CREȘTIN, NR. 3, 2025 (17) —

Scump cititor, după cum vezi, Dumnezeu a îngăduit să mai treci încă o dată în viața ta pragul toamnei. Ea a venit atât de repede și, ca de fiecare dată, ne-a surprins cu nopți răcoroase și dimineți înrourate, cu sunet de clopoței la început

EDITORIAL

de an școlar și cu tăcerea păsărilor cântătoare plecate să ierneze undeva departe. Pomii roditori, viile și câmpurile lasă în urmă belșugul rodului unui an bogat adus de Dumne-

zeu cu mare dărnicie și în această toamnă peste toți locuitorii țării noastre. Văzând binecuvântările acestui an, în toamna vieții tale, cu simț de recunoștință te invităm să răspun-

dem împreună la chemarea Cuvântului lui Dumnezeu, care spune tuturor: „Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile, căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Hristos Isus, cu privire la voi!” (1 Tesaloniceni 5. 18)

Lecțiile
toamnei

pag. 2

Răsplată pentru
cei ce au muncit

pag. 3

Ești tu sigur că
ești creștin?

pag. 3

Ești recunoscător
lui Dumnezeu?

pag. 4

2 Lumina Speranței

LECȚIILE TOAMNEI

„Toate își au vremea lor și fiecare lucru de sub ceruri își are ceasul lui.”
Eclesiastul 3. 1

Cu fiecare an ce trece, ne pomenim că natura ne vorbește prin însăși existența sa. Semnele ei nonverbale ne prezintă lumea creației lui Dumnezeu. Fiecare anotimp încearcă prin culori să ne transmită un mesaj. Primăvara – mesajul învierii și revenirii la viață, vara – efemeritatea a tot ce ne înconjoară, iarna – speranța și puritatea. Dar toamna? În trecerea vremurilor, toamna ne vorbește despre frumusețea creației lui Dumnezeu. Frunzele primesc alte culori, vântul aduce aer mai rece, iar după culesul rodului câmpurile se pregătesc pentru odihnă.

Poate altădată ți se părea că toamna este doar un anotimp rece și trist, dar acest anotimp ascunde în el și multe povețe pentru viață.

Ce ne învață anotimpul toamna?

Toamna ne învață că Dumnezeu rămâne credincios în orice vreme. Tot ce El promite — îndeplinește. Și anul acesta s-au împlinit cuvintele care le-a spus cu câteva mii de ani în urmă, la legământul pe care l-a făcut cu Noe după potop: „Cât va fi pământul, nu va

înceta semănatul și seceratul, frigul și căldura, vara și iarna, ziua și noaptea.” (Geneza 8. 22)

În afară de faptul că îl încununează pe om cu rodul muncii lui și îi oferă odihnă după o vară de lucru, ea ne

aduce aminte că Dumnezeu dă omului o vreme pentru toate: de arat, de semănat, de îngrijit, de cules rodul și de odihnă după muncă. Bine este să cerem înțelepciune de la Dumnezeu pentru a ști timpul potrivit la orice lucru.

În acest anotimp putem învăța smerenia și recunoștința. Fructele, legumele, apa și pâinea de pe masă sunt daruri de la Dumnezeu. Când adunăm roada, să mulțumim lui Dumnezeu pentru tot

ce avem și să împărțim și celor ce duc lipsă de ele.

Apoi toamna ne dă și o lecție despre liniștea sufletească. După cum omul caută liniște și odihnă în trupul său, la fel are nevoie și de odihnă în suflet. Toamna e un timp potrivit pentru a lăsa un urmă tot ce te apasă și a obține pacea lui Dumnezeu. Dacă

ești obosit sau împovărat de păcat, cuvintele lui Isus îți pot aduce odihnă și o mare mângâiere inimii tale. El a zis: „*Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă.*” (Matei 11. 28)

Drag cititor, te invit să privești cu atenție la toamna acestui an și vei găsi multe alte lecții frumoase și folositoare. Dumnezeu să te binecuvânteze!

Eugen Niță

Doamne, ce sărac e-acea
Care pâinea lui nicicând
Nu și-o-mparte ca s-aline
Foamea unui mai flămând.

**Doamne, cât de orb e-acea
Ce se uită numa-n jos
Și nu vede-n veci lumina
Mântuirii lui Hristos.**

**Doamne, cât de surd e-acea
Lângă care-atâta har
Cântă, cheamă și suspină
Și se roagă în zadar.**

**Doamne, cât de rob e-acea
Care-i lacom și-i zgârcit,
Care-și poate-nchide mâna
Dinspre semenul lipsit.**

**Doamne, ce-nghetăt e-acea
Care n-are-n sânul lui
Nicio rază de iubire
Spre durerea nimănu.**

**Doamne, ce pierdut e-acea
Ce se vrea necredincios,
Căci răzând calcă-n picioare
Harul său de la Hristos.
T. Dorz**

TREI FOCURI DE ARMĂ

Povestirea unui fost artilerist

Avea loc o adunare creștină obișnuită cu tema „Rugăciunea”.

„Pot să depun o mărturie?” s-a ridicat brusc un bărbat în vârstă, cu părul alb.

„Vă rugăm, veniți la microfon”, i-a răspuns amabil moderatorul.

Mersul său domol trăda o ținută militară, iar întreaga adunare a tăcut, în așteptarea unei povestiri interesante.

„Rugăciunea adevărată face minuni chiar și acolo unde pare că domnește moartea”, a început cu glas domol bărbatul. „Poate că nici n-aș fi fost astăzi aici, împreună cu voi, dacă n-aș fi văzut personal ce s-a întâmplat.”

«Era anul 1943, în apropiere de Stalingrad. În acea zi memorabilă, fiind comandant de baterie, mă aflam cu echipajul meu pe teritoriul unui aerodrom militar. Ne făcuserăm adăpost într-un avion de transport. Pe lângă noi treceau zi și noapte coloane de prizonieri germani.

Într-o zi, un gardian oprișe coloana. Doi soldați germani îl sprijineau pe un camarad epuizat, care abia se mai ținea pe picioare – practic îl târau. Gardianul ne spuse că nu va ajunge până la tren și că cel mai bine ar fi să fie împușcat. Cartușele gardienilor erau numărate, așa că ne-a rugat pe noi, artileriști, să-l împușcăm și să-l îngropăm.

Și noi ne săturaserăm de moarte, dar în apropiere se afla un bucătar care nu cunoscuse prea mult ororile războiului. A luat un pistol și s-a pregătit să tragă. Prizonierul german stătea în genunchi și cerea ceva. După gesturi am înțeles că

dorea să se roage. Dorința lui înainte de moarte trebuia respectată, așa că i s-a permis să se roage. După vreo două minute de rugăciune, a ridicat ochii spre cer, apoi și-a plecat capul.

Bucătarul i-a pus pistolul la tâmplă și a apăsat pe trăgaci. S-a auzit un clic – dar nu s-a tras: pistolul a dat greș. A scos cartușul, a introdus altul – aceeași poveste. Cu al treilea cartuș – din nou eșec. Atunci am strigat: «Încetați!»

Eram cu toții tulburați de ce văzusem. Tehnicianul de artilerie a scos cartușele, le-a încărcat din nou în același pistol și a tras trei focuri în aer – toate au funcționat.

Văzusem multe morți și miracole, dar ce se întâmplase acolo ne-a șocat pe toți: însemna că Dumnezeu nu dorea ca acel om să moară!

L-am dus în avion, i-am dat alcool medicinal, l-am frecționat, l-am încălzit lângă sobă.

Prizonierul a adormit și mai târziu l-am trimis la unitatea medicală.

A fost momentul în care am înțeles pentru prima dată că eu sunt un nimic în comparație cu puterea care conduce viețile oamenilor. Aveam atunci 20 de ani.

Aveam doar șapte ani când mi-au murit părinții de foame. Orfelinele erau pline, așa că pe mine și pe un alt băiat ne-au dat în grijă unei femei în vârstă, aproape oarbă. Vara lucram în colhoz, iar în restul timpului mergeam la școală. La 14 ani, cu mare greutate, am fost admis la o școală profesională din Kiev. Bursa lunară

îmi ajungea doar pentru o chiflă și 100 gr. de bomboane. Slavă Domnului că pe strada Kresciatik era o cantină cu pâine gratuită. Cu o copeică cumpăram o jumătate de pahar de ceai, iar pâinea era pe mese. Un astfel de „prânz” ne ținea două zile.

După absolvirea școlii de artilerie din Moscova, la începutul războiului am fost trimis în apărarea Moscovei, apoi la Stalingrad. Nici nouă nu ne era mai ușor decât soldaților din armata lui Paulus încercuiți. Nemții aveau provizii bune, aduse pe cale aeriană. Cu timpul însă, avantajul a trecut de partea noastră. Brigăzile noastre de propagandă le transmiteau, prin difuzoare, soldaților români, italieni și germani să se predea.

A venit și ziua când Paulus a dat ordin de capitulare, iar mii de soldați înfometăți și degerați s-au predat. Iarna aceea a fost cruntă, cu geruri sub -30°C. Ne cuprinsese bucuria victoriei și mai ales bucuria că nu se mai trage, că putem să ne gândim la viață.

S-a întâmplat însă ca unii din soldații noștri să găsească alcool metilic și să bea. Mulți au murit. Din 90 de oameni, au supraviețuit doar 10. Eu nu consumam alcool deloc – și asta mi-a salvat viața.

Uneori mă gândeam la lipsa de sens a războiului și la rostul vieții, dar, neștiind nimic despre Dumnezeu sau despre Biblie, mereu ajungeam într-un impas. Și apoi s-a întâmplat acel caz cu prizonierul german... Evenimentul acela a rămas întipărit pentru totdeauna în memoria mea.

În 1944 am fost rănit lângă Harkov și internat într-un spital militar. După război am studiat la Leningrad, apoi am fost șef de secție în cadrul miliției. Am absolvit Academia Ministerului de Interne din Moscova și am fost numit într-o funcție superioară. Munca mea cerea multă judecată, căci de deciziile mele depindeau adesea soarta oamenilor. În acea perioadă existau două legi: cea de stat și cea de partid – iar legea partidului era superioară.

Niciodată nu am devenit ateu. Când îmi analizez viața, eram convins că Dumnezeu există. În fiecare noapte, la ora patru, mă trezeam, derulam în minte evenimentele zilei și, în gând, mă rugam lui Dumnezeu pentru înțelepciune și sfat.

După pensionare, am simțit în suflet un gol imens. Căutând un sens, am luat Biblia în mână. La început, nu se «deschidea» pentru mine. Abia mai târziu am înțeles că trebuia să încep cu Noul Testament.

Din Vechiul Testament m-a impresionat povestea Esterei, o adevărată patriotă. Dar mai ales m-a mișcat David – puternicul împărat care îngenunchea înaintea lui Dumnezeu și spunea despre sine că este robul Lui. «Și eu ce sunt atunci?» mă gândeam.

Îmi amintesc acea noapte în care n-am închis un ochi, cercetând toate colțurile memoriei și conștiinței mele. Dimineața, mi-am adunat copiii și soția, am îngenuncheat și am spus: «Stau înaintea lui Dumnezeu și cer iertare; iertați-mă și voi.»

Nu pot descrie în cuvinte ce s-a petrecut în sufletul meu atunci. În minte îmi răsună clar:

«Aceasta este, în sfârșit, ceea ce căutai. Asta ți-a lipsit toată viața.»

Toamna - răsplată pentru cei ce au muncit

Fără îndoială că toamna este unul dintre cele mai frumoase anotimpuri. Creatorul Suprem a făcut ca poporul nostru să aibă parte de splendoarea celor patru anotimpuri ale anului. Însă toamna le întrece pe toate. Toamna este anotimpul rodului pământului, a culorilor magnifice, a peisajelor neașteptate din câmpuri, păduri și brazde întoarse. Deși razele soarelui nu mai au putere să ne încălzească ca vara, sunt atât de așteptate în diminețile răcorite de ceața cenușie.

Toamna este o perioadă de recunoștință pentru cei ce o trăiesc. Ea ne aduce nu numai bucurii, ci și multe daruri.

Viața noastră este asemenea culegi. Dacă ai semănat o sămânță bună în inima ta, într-o zi vei culege roadele de la Dumnezeu, iar dacă

una rea, atunci ce vei culege...? Iată ce spune Sfânta Scriptură: „Ce seamănă omul, aceea va și secera.” (Epistola către Galateni 6. 7)

„Bine de cel neprihănit! Lui îi va merge bine, căci se va bucura de rodul faptelor lui. Vai de cel rău! Lui îi va merge rău, căci va culege rodul faptelor lui.” (Isaia 3. 10, 11)

Haideți să ne aducem aminte în toamna aceasta că vom sta într-o zi la judecată înaintea lui Dumnezeu pentru a fi răsplătiți după felul cum ne-am trăit viața pe pământ și ce roade spirituale am adus.

Gheorghe Sinica

Ești tu sigur că ești creștin?

Creștinii de azi nu se aseamănă deloc cu cei din primele veacuri. Ei, în majoritate, nu au avut niciodată convingerea de păcat, de vinovăția lor personală. Ei își mint soția, copiii, colegii, înșală, se ceartă, dușmănesc, își bat soția, divorțează, trăiesc cu alte femei în desfrâu, spun bancuri, glume proaste, își bat joc de alții, înjură pe oameni, blestemă pe Dumnezeu, sunt nepăsători de suflet, de veșnicie, râd de Evanghelie, nu merg la biserică, ba și când merg, nu merg să se întâlnească cu Dumnezeu, nu merg să-și plângă păcatele, nu caută să înțeleagă Evanghelia, sunt complet nepăsători de veșnicia lor. Ei sunt ca o sticlă pe care a rămas doar eticheta de sirop, dar e goală, fără conținut.

Hristos Domnul a venit în lume tocmai ca să ne salveze din această stare. Dar ca păcătosul să-și vadă păcătoșenia sa, întâi trebuie trezit, căci numai atunci se vede cum este și unde va ajunge, numai atunci strigă după mântuirea lui Dumnezeu. Omul s-a depărtat de Dumnezeu și nu își dă seama. Totuși, ca omul care s-a depărtat de Dumnezeu să fie trezit, Dumnezeu nu strigă prin Evanghelie. El a luat inițiativa în mântuirea noastră. Eminentul teolog ortodox, profesorul Dumitru Stăniloae, a scris în privința aceasta: „...tocmai din cauza lipsei lui de putere spirituală, care să-l facă apt pentru starea de comuniune, este necesar nu numai ca inițiativa restabilirii comuniunii să pornească de la Dumnezeu, venind El întâi la maxima apropiere de om, ci și ca omul să fie zguduit printr-o dezvăluire a întregii lui ticăloșii, a vinei lui profunde. El trebuie să înțeleagă cât este de condamnabil păcatul lui, cât de vinovat s-a făcut înaintea ordinii morale, cât de greu a batjocorit legea de temelie a existenței spirituale, legea comuniunii... Este necesară, așadar, pentru refacerea reală a omului o restabilire a prestigiului ordinii morale în fața conștiinței lui... Obișnuit să o bagatelizeze spre răul lui trebuie să fie trezit printr-un act de mare zguduire, ca să-i vadă însemnătatea și, în raport cu ea, toată ticăloșia de care s-a făcut vinovat nesocotind-o”.

Prin suferințele și moartea pe cruce a Domnului Isus, Dumnezeu a dovedit cât de grav este păcatul, și cât de mult dorește El ca păcătosul să fie mântuit. L-a pedepsit pe Fiul Său pentru păcatele noastre. Dr. A. H. Strong în manualul său de Teologie Sistematică spune în privința păcătoșeniei: „Părinții noștri credeau în totala depravare a omului, și noi suntem de acord cu ei, căci omul natural este lipsit de dragoste față de Dumnezeu și că toată capacitatea sa e slabă, dezordonată și coruptă de egoismul voinței sale... N-am nicio îndoială că cea mai radicală slăbiciune a vremii noastre este superficiala părere despre păcat”.

Cei mai mulți azi consideră că păcatul e o nimica. Dar gravitatea lui sau mărimea vinovăției este în raport direct cu mărimea lui Dumnezeu. De exemplu, una e neascultarea sau ofensa adusă în armată unui fruntaș, și cu totul alta este neascultarea sau ofensa adusă unui general. Și orice păcat este o neascultare față de Dumnezeu, Autoritatea Supremă, și o asociere cu Satana; e ascultare de îndemnul lui împotriva lui Dumnezeu. Gravitatea păcatului se poate vedea bine din faptul că în cer nu va intra „nimic întinat, nimeni care trăiește în spurcăciune și în minciună” (Apoc. 21. 27). Când cineva caută să se apropie de Dumnezeu, de Evanghelie, primește lumină și atunci se vede murdar, vinovat față de Dumnezeu: vinovat de păcate de comitere, că adică a făcut ce nu trebuia să facă, și vinovat de păcate de omitere, că nu a făcut ceea ce trebuia să facă. În lumina Duhului Sfânt,

omul ajunge să vadă nu numai că are păcate, ci că el însuși e păcat, că nu are nimic bun în el.

Charles Finney, evanghelistul prin care Dumnezeu a trezit mii de suflete, a scris: „Cuvântul Sfânt arată depravarea inimii omenești. Foarte mulți vestitori ai Evangheliei evită să vorbească despre această latură. Nu ar vrea să tulbure starea ascultătorilor. În așa situație, Cuvântul Sfânt nu poate acționa asupra conștiinței, nu se poate produce convingerea de păcat, trezirea spirituală. Eu mă tem că azi nu se pune destul accent pe groaznică vină de această depravare. Nicio trezire spirituală nu se petrece până păcătoșii nu

sunt cercetați de Cuvântul Sfânt și umiliți încât să nu-și poată ridica capul”.

Abia când păcătoșii se văd mari vinovați, atunci caută scăparea. Când un om vinovat de ceva se știe descoperit, în mintea lui se petrece o puternică reacție, o dorință de scăpare, e groaza de consecințe. Noel Coward a vrut să vadă efectul acesta asupra unor prieteni ai săi. El a dat telegrame la 20 de prieteni cu cuvintele: „Totul este descoperit”. În timp de 24 de ore, toți cei 20 de prieteni au plecat din Statele Unite să se pună la adăpost de orice consecințe. Dar unde oare poți să fugi de Dumnezeu? Refugiul e numai în brațele lui Dumnezeu. În 1835, când misionarul Titus Coan a debarcat în Hawaii, băștinașii trăiau în toate păcatele. El a început să învețe limba lor și apoi le-a predicat Evanghelia. Mulțimi mari până la șase mii de persoane se adunau să-l asculte. Duhul Sfânt a folosit vestirea Evan-

gheliei pentru convingerea populației de păcătoșenia lor. Sute de suflete izbucneau în plâns, se aruncau pe genunchi și implorau mila Domnului. Unii treceau printr-un fel de agonie spirituală și strigătele după mila lui Dumnezeu erau atât de puternice, încât misionarul trebuia să se oprească din vorbire. Căci starea omului în păcat este mult mai gravă decât orice boală, mai gravă decât mușcătura de viperă, mai gravă decât dacă ai fi într-o casă cuprinsă de flăcări, mai gravă decât o condamnare la închisoare pe viață, căci păcatul aduce condamnarea la iad pe veci de veci. De aceea păcătoșenia, vinovăția față de Dumnezeu i-a îngrozit și i-a determinat să își caute mântuirea sufletului.

Fericitul Augustin vorbind despre această stare, în cartea sa „Confesiuni” spune: „O, Doamne, ce ar putea un suflet să spună mai mult decât «Ai milă!» Aceasta a fost experiența creștinilor din primele veacuri, și aceasta este experiența prin care au trecut adevărații creștini de astăzi. Toți au avut începutul cu această convingere și recunoaștere a păcătoșeniei. Și acum din nou repet întrebarea: ești tu sigur că ești creștin? Fără această convingere înseamnă că tu nu te-ai întors la Dumnezeu și dacă nu te-ai întors personal la Dumnezeu, înseamnă că tu nu ești creștin, indiferent de religia pe care o ai. Tu trebuie să ajungi să accepți lumina Evangheliei în privința aceasta. Eu mă rog ca Dumnezeu să te învrednicească să o primești. Indiferent de confesiune, toți vestitorii Evangheliei este necesar să ajute la convingerea oamenilor de starea lor de păcătoșenie, ca să dorească și să primească mântuirea lui Dumnezeu. Aceasta ar duce la însănătoșirea morală a poporului nostru, la scăparea de tâlhării, de înșelătorii, de corupție, de înjurături și certuri, de desfrâu și divorțuri, de beții și crime. Altfel, biserica va fi formată din creștini păgânizați, în loc să fie din păgâni încreștinați. Toți cei ce poartă numele de creștin, dar duc un trai păgân, se înșală pe ei înșiși. Și grozavă e această înșelăciune! Vor vedea aceasta în iad, dar atunci va fi prea târziu. Aș vrea ca tu să nu fii unul din aceștia, ci să fii un adevărat creștin și să ajuți pe alții să devină adevărați creștini.

O, Doamne, ajută-ne întru aceasta!

Toamna copiilor

- ✓ **Colorează frunzulițele din pom cu nuanța potrivită, după care, scrie pe fiecare frunzuliță cuvintele corespunzătoare culorii. La final vei obține un text biblic.**

EȘTI RECUNOSCĂTOR LUI DUMNEZEU?

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, un pastor a văzut într-o zi din timpul săptămânii, în biserică, un băiat de doisprezece ani care se ruga, și l-a întrebat cât de des se roagă.

„În fiecare zi”, a răspuns băiatul.
„Probabil că tatăl tău e pe front?”
„Nu, tatăl meu s-a întors acasă. De

pentru vindecarea primită?

Nimic nu este mai plăcut lui Dumnezeu decât mulțumirea. Pentru ce, mai presus de toate, ar trebui noi, creștinii, să-I mulțumim lui Dumnezeu? Fără îndoială, pentru toate binecuvântările, dar mai ales pentru că L-a trimis în lume pe Fiul Său cel Unul-Născut pentru răscumpărarea

El aprinde în noi candela credinței cu untdelemnul milei Sale, ne dă harul Său și iertarea păcatelor.

El ne dă nădejdea vieții veșnice în Hristos Isus, pentru care apostolul Petru Îl binecuvântează și Îl laudă pe Dumnezeu, așa cum ne învață și pe noi, creștinii.

El ne păzește de diavolul care „dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită” (1 Petru 5. 8).

El ne ferește de păcatul în care am cădea neîncetat din pricina slăbiciunii noastre dacă mila Lui nu ne-ar preceda și nu ne-ar ocroti.

Cel care vrea să fie cu adevărat recunoscător lui Dumnezeu, Ziditorul și Răscumpărătorul său, să nu se numească degeaba creștin. Cel care vrea la sfârșitul vieții pământești să dobândească viața veșnică, acela să-și aducă aminte și să cânte cu inimă recunoscătoare bunătatea lui Dumnezeu.

Credința creștină cere aceasta de la fiecare creștin.

Trebuie să-I aducem mulțumire lui Dumnezeu mai des decât respirăm.

aceea vin în fiecare zi aici, în biserică, ca să-I mulțumesc lui Dumnezeu că tatăl meu s-a întors sănătos.”

Cine dintre noi, creștinii, seamănă cu acest băiat? Nu suntem mai degrabă asemenea celor nouă leproși vindecați de Isus Hristos, care nu s-au întors să-I mulțumească lui Dumnezeu

și mântuirea neamului omenesc și L-a dat la moarte.

El ne-a chemat „din întuneric la lumina Sa minunată; care odinioară nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; care nu căpătaserăți îndurare, dar acum ați căpătat îndurare” (1 Petru 2. 9, 10).

PSALMUL CELOR CE IUBESC PE DUMNEZEU

PSALMUL 116. 1-5

„ÎL IUBESC PE DOMNUL, CĂCI EL AUDE GLASUL MEU, CERERILE MELE.

DA, EL ȘI-A PLECAT URECHEA SPRE MINE, DE ACEEA-L VOI CHEMA TOATĂ VIAȚA MEA.

MĂ ÎNFĂȘURASERĂ LEGĂTORILE MORȚII ȘI M-APUCASERĂ SUDORILE MORMÂNTULUI; ERAM PRADĂ NECAZULUI ȘI DURERII, DAR AM CHEMAT NUMELE DOMNULUI ȘI AM ZIS: „DOAMNE, MÂNTUIEȘTE-MI SUFLETUL!”

DOMNUL ESTE MILOSTIV ȘI DREPT ȘI DUMNEZEUL NOSTRU ESTE PLIN DE ÎNDURARE.”

Contacte:

email: contact@luminasperantei.md

tel. +373 690 11 690

Comunitate pe Viber →

str. Piața Gării 3,
MD-2000, Chișinău,
Căsuța poștală nr. 13
REPUBLICA MOLDOVA

Dacă doriți să primiți periodic
ziarul în format electronic sau
tipărit, scrieți-ne la una
din adresele indicate!

Se editează din donațiile
credincioșilor!
Distribuire gratuită!
www.luminasperantei.md